

[Finansministeren.]

man lader det ene medlem efter det andet bebrejde os, at vi ikke vil afholde den og så den og så den udgift. En sådan form for agitation, for det må jeg vist have lov til at kalde det, må vi have lov til at protestere imod og sige, at den kan ikke karakteriseres som reel.

Når der er tale om, hvor vi skal finde besparelser, så kan jeg måske lette de ærede medlemmer opgaven lidt ved at meddele resultatet af en oversigt på en lidt anden måde end sædvanligt, vi har foretaget over statens udgifter. Denne oversigt viser for det første, at pensioner — ja, jeg må måske først gøre den bemærkning, at de tal, jeg her taler om, er de tal, der vil fremkomme, når vi til finanslovsforslaget lægger ændringsforslag og de finansielle konsekvenser af helhedsløsningen — at der vil til pensioner og lovbundne tilskud være tale om udgifter på 4,9 milliarder kr. af det samlede statsbudget på godt 10 milliarder kr. Her har vi altså halvdelen. Dette er lovbundne udgifter. Her kan kun ske besparelser, hvis man vil ændre lovgivningen og dermed enten give mindre ydelser til borgerne eller gennemføre en anden byrdefordeling stat og kommuner imellem. Der har forsigtigt været rejst spørgsmål om en anden fordeling af lærerlønningerne. Det er ikke, fordi vi her har mødt særlig begejstret tilslutning til den tanke, tværtimod lød der indgående protester. Men vil man altså spare her, så må man sige det til os eller i hvert fald komme med forslag til, hvor det så kan ske.

Forsvaret og civilforsvaret drejer sig om ca. 1,6 milliard. Jeg ved ikke, om det er på dette område, oppositionen ønsker besparelser. Vore internationale udgifter, som flyder af medlemskabet af forskellige internationale organisationer, og som i øvrigt også omfatter u-landshjælpen, andrager 66 mill. kr. En række, som vi kunne kalde nationale opgaver — jeg tænker på drifts- og anlægsudgifter vedrørende Færøerne og Grønland og vedrørende grænseområdet, de kulturelle opgaver i grænseområdet —

omfatter tilsammen 235 mill. kr., og dermed er vi i alt kommet op på 6,8 milliarder kr. eller de to tredjedele af statsbudgettet, som set fra regeringens synspunkt måtte anses for at være lagt fast også i forhold til oppositionen. Statsvirksomhederne koster os derudover 77 mill. kr., øvrige civile, ikke lovbundne driftsudgifter 2,1 milliarder kr., øvrige civile anlægsudgifter godt 800 mill. kr., og så er der afsat reserver på 70 mill. kr. Endelig har vi på § 30, kapitalkontoen, beløb til udlån m. v. på 350 mill. kr. + en reserve på 25 mill. kr. Det er jo på denne sidste del, der omfatter omkring 3 milliarder kr., man må antage oppositionen mener spæremulighederne ligger. Det er disse områder, regeringen har gået særdeles tæt igennem. Det er på disse områder, vi er meget villige til drøftelser med oppositionen om, hvad der kan gøres. Men som jeg sagde, det kan ikke ske på den måde, at man blot rejser generelle krav og undviger at komme med mere konkrete anvisninger.

Jeg kunne i denne forbindelse tænke mig at spørge, hvilke spareforslag man fra oppositionens side indtil nu har fremsat i finansudvalget. Jeg har ikke hørt noget derom, men det kan jo være, fordi underretning ikke er nået frem til mig. Selv om jeg ikke vil afvise muligheden for ved en endnu tættere gennemgang at finde nogle beløb, tror jeg dog, vi må afvise det som aldeles urealistisk at opfylde det krav, det ærede medlem hr. Poul Møller stillede om, at man skulle opnå sådanne besparelser, at den bundne opsparing på 600-700 mill. kr. kunne undværes; det vil altså sige, at man skulle opnå besparelser af i hvert fald omtrent samme omfang. Jeg må for mit vedkommende sige, at jeg holder det for aldeles udelukket, at noget sådant kan nås, medmindre man vil gå særdeles kraftigt til værks også over for de lovbundne udgifter. Derfor synes jeg, at man fra oppositionens side skylder os at sige, hvor man mener, der kan opnås besparelser, altså hvor enten statens ydelser til borgerne kan nedskræres eller byrdefordelingen kan ændres.